

Tik-tak...

U pokušaju da se fokusiram, odstranjujem mobitel i eliminiram nepotrebne članke sa interneta i iz vlastite memorije. Možda bi najbolje bilo kada bi pogasila sva svjetla, i televizor, i mobitel, i digitalni sat koji poput zvijeri užurbano juri, otkucava sekunde, minute i sate... Vrijeme leti, sve ga je manje... Čudeći samu sebe, činim što sam zamislila. Nevjerovatna tišina i mir.

Sklopljenih očiju, u susjednoj sobi čujem ujednačeno disanje mojih roditelja. To dvoje ljudi tek nedavno su bili "ja", nestašni tinejdžeri u potrazi za sobom. Razmišljam... Čini se neizbježno da ću i ja nekada spavati dok moje dijete sjedi u svojoj sobi i razmišlja o meni, vrlo je neizbježno da je onaj digitalni sat totalno u pravu i da će mi kosa posijediti jednog dana, ako budem imala sreće.

Kakva li ću biti?!

Čangrizava baka kojoj smeta lopta na dječijem igralištu ili možda dosadna baka koja šalje djecu da joj kupe hljeb. Možda čak neka fina baka koja iz hobija pravi kolače pa ih dijeli po komšiluku. Ne znam. Zamara me i sama pomisao na to. Nikada nisam pomno razmišljala o "problemima starih". Izgleda da je došlo vrijeme i za to!? Osluškujem ponovo i čujem, ujednačeno dišu, te mi misli nastavljaju dalje, razmišljam kako će u dogledno vrijeme i oni biti stari. Da li ću ih morati voditi kod ljekara? Da li će se igrati s mojom djecom, svojim unučićima? Da li će biti pogrbljeni? Previše toga da li, previše da me već plaši. Nesvjesno otresam glavom u želji da otjeram negativne misli. Prisiljavam sebe da mislim na nešto drugo, ne želim da moji roditelji ostare. Ovo dvoje ljudi, koji spavaju u susjednoj sobi spokojnim snom, koji su itekako svjesni vremena što prolazi, a ipak su još uvijek počesto djetinjasti, zaokupljeni igrom i šalom. U glavi mi odzvanja: „djed i nena“! Pa da, moji će roditelji biti kao oni, moj djed je „Iron-Man“ koji sa sedamdeset godina puca od zdravlja, a nena, nena je uvijek u pokretu. Razmišljam o njima i o tome koliko sreće imaju što ne moraju ići kod ljekara, što ne trebaju lijekove, što ne žive ovdje. Jer ovdje i nije tako „cool“ biti star. Sjetim se svih onih starijih ljudi u Domu zdravlja dok čekaju da ih neki ljekar primi i da im da još koju pilulu života, i svih onih koje susrećem po cesti sa ispruženom rukom, koja se umorno trese, išarana staračkim pjegama, i dubokim brazdama kao kora drveta, a mršavi prsti podsjećaju na grančice stabla na izmaku. Vidim ih u svojoj glavi i osjećam stid, stid zbog onih koji im trebaju i mogu pomoći a nije im bitno, nije im stalo.

Pogled mi odluta do sata, u čudu gledam kako su prošle minute, sati, a činilo se kao nekoliko trenutaka. Ja sam i dalje budna. Strašno! Ovako će sve brzo proći, ovako će godine proći, ja ću ostariti i imati svoju djecu, svoje unučiće.

Zora se zarudi, sviće novi dan, onaj dan od juče je prošao i nikada se više neće vratiti...Da li je uzalud izgubljen, da li sam napravila nešto dobro, da li ću u starosti žaliti za nečim iz mladosti? O čemu li razmišljaju stariji ili jednostavno budu zadovoljni jer su se probudili i ugledali novo jutro? Rado bih vrisnula iz sveg glasa:”Dobro jutro. Ustanite, živite, živite još jedan dan”!

Tik-tak, tik-tak, tik-tak... čujem, poput odgovora, otkucaje sata. Otkucaje, tamo nekog sata, što me odjednom nenormalno podsjetiše na otkucaje srca. Koliko ih još ima? Otkucaja.

Tup-tup, tup, tup... tuuup!

“Ne! Ostani u krevetu i pokušaj zaspati! Ne vrišti”, govorim sebi. U suprotnom bi me prozvali ludom, a sigurno bih prvo vidjela svoje roditelje kako me u čudu gledaju i pitaju se šta se događa. Dok sviće dan ja vam kažem: “laku noć“!

Erna Jatić, 2t₂

JU MS Elektrotehnička škola Tuzla